

ρος ἀφηγούμενος τὰ τῆς περιηγήσεως αὐτοῦ λέγει ὅτι πλέων τὸν Ἰνδικὸν Ὡκεανόν, ποοσπίγγισεν εἰς τὸν νῆσον Παγγαῖαν, ὅπου ἀνεκάλυψεν ἐπιγραφάς, μαρτυρούσας ὅτι δι’ θεοῦ οὐδὲν ἄλλο ἥμαν ἡ πρίγκιπες καὶ φιλόσοφοί, θεοποιηθέντες μετὰ τὸν ἑαυτῶν θάνατον ὑπὸ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ὄμοιών αὐτῶν³. Οὕτως ὁ Ζεὺς ἦν ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Κρήτης. Τὸν ιδέαν δι’ ταύτην ὁ Εὐκήμερος πιθανῶς ἔλαβεν ἐκ τῆς ἀρχαίας παραδόσεως, καθ’ ἓν ἐν Κρήτῃ καὶ αὐτὸς ὁ τάφος τοῦ Διὸς ἔδεικνυτο. Διὸς καὶ ὁ Λουκιανὸς λέγει τὰ ἑκῆς χαρίεντα· «έπει οὐ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες, ἄλλα ἥμιν διηγοῦνται, τάφον τινὰ κεῖθι δεικνυσθαι, καὶ στήλην ἐφεστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι θροντίσειεν ἢν ὁ Ζεὺς πάλαι τεθνάως». Τοιοῦτον τὸ σύστημα τοῦ εὐημερισμοῦ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Εἰπομεν δὲ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, διότι τοῦτο καὶ κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους διετηρήθη. Κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα πολλοὶ πατέρες τῆς ἐκκλησίας, ὡς ὁ ἄγιος Αὐγουστῖνος, τοὺς θεοὺς τῶν εἰδωλολατρῶν ἐλεγον δαίμονας, οἵτινες προοῦπλορξαν. Διάφοροι δὲ φιλόσοφοί, ιδίᾳ δὲ τῶν κατὰ τὸν IZ’ καὶ αἰῶνα ἀκμασάντων ἐγένοντο ὀπαδοὶ τοῦ ἄνω συστήματος καθόλου ἥμετα μικρῶν διαφορῶν. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ ἀβδᾶς Banier, δοτις ἐδημοσίευσε μυθολογίκην τινὰ συλλογήν, ὡς ἀποκαλεῖ ὁ Lang,¹ τὴν μυθολογίαν αὐτοῦ, δι’ ἣς ἐπειράτη συστηματικῶς νὰ συμβιβάσῃ πάντας τοὺς Ἐλληνικοὺς μύθους πρός τὴν ιστορίαν, ὁ Gerard Voissus² πρὸς αὐτοῦ, δοτις ἐταίτιζε τὸν Τυφάονα τῷ βασιλεῖ “Ωγ τῆς Βασάν”, ὅπερ ἐν τῷ Δευτερονομιῷ ἀναφέρεται, ὁ δὲ Bochart ἐν τῷ Κρόνῳ ἀνεγνώριζε μετὰ πολλῆς τῆς ἀγέλειας τὸν Νῶε, ἐν δὲ τοῖς τρισὶν αὐτοῦ υἱοῖς, τῷ Διὶ, τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῷ Πλούτωνι, τοῖς τρεισὶ μεγάλοις θεοῖς τῶν ἀρχαίων Ἐλλήνων, τοὺς τρεῖς υἱοὺς τοῦ Νῶε, τὸν Σῆμο, τὸν Χάρην καὶ τὸν Ιάφεθ. Περὸς τούτοις, ταῦτα δὲ ἀναφέρομεν ὡς παράδοξα, ὁ σοφὸς ἐπίσκοπος τῆς Αγραν-
ches, Huet, διὰ τῶν μύθων ἐπειράθην νὰ καταδείξῃ τὸ κῦρος τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ταῦτα ἐπίσκοπος ὄν. Ὁ Michel Breal, ὅμιλῶν περὶ τοῦ συστήματος τούτου ἐν τῷ σοφῷ αὐτοῦ συγγράμματι *Mélanges de Mythologie et de linguistique*⁴ ἀδυνατεῖ νὰ πιστεύῃ ὅτι τοιαύτη τις μέθοδος δύναται νὰ κρατῇ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους ἥμιν. Καὶ ὅμως ὁ αὐτὸς ἀναφέρει τὸ ἔργον τοῦ Clavier: *Les Premiers Temps de la Grèce*, ἐν ᾧ εὑρονται γενεαλογίκοι καὶ κατάλογοι πάντων τῶν θεῶν, παρισταμένων ὡς ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἐλλάδος, οἷον τοῦ Διός, τοῦ Προομηθέως, τοῦ Ἡρακλέους τοῦ Περθέως κτλ.· ὁ δὲ Lang ἐπίσης σημειοῦται ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο ἀποδέχεται ὁ Sahagum ἐν τῷ ἐκθέσει αὐτοῦ περὶ τῶν θρονοκετικῶν μύθων τοῦ Μεξικοῦ. Πάντες δ’ οὗτοι οὐδὲν πλέον ἔπραξαν ἥ νὰ ἀπομιμηθῶσι τοὺς Ἐλληνας καὶ Λατίνους ιστοριούς — ἐννοεῖται πλὴν τῶν παραβολῶν τῶν μύθων πρὸς τὴν Γραφήν — καὶ μηδὲν νὰ εἴπωσι πλέον ἐξ ὅντος Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ὁ Διόδωρος καὶ ὁ Servius. Ἐν τέλει σημειούμεθα ὅτι καὶ ὁ Erbert-Spencer ἐπανέρχεται

1) La Mythologie σελ. 44.

2) E. Reinach, Manuel de Philologie (1880) σελ. 341.

3) Δευτερονόμιον Γ.

4) 23.

εἰς τὸν εὔημερισμὸν καὶ διαβλέπει ἐν τοῖς πρώτοις θρονοκετικοῖς τὴν λατρείαν ἀνθρώπων θεοποιηθέντων. Βεβαίως ὁ χρόνος καὶ ὁ σκοπὸς ἥμιν, ἐν γε τῷ παρόντι, οὐδαμῶς ἐπιτρέπουσιν ἥμιν τὴν λεπτομερῆ ἀνάπτυξιν ἐκάστου συστήματος καὶ ἀναγραφὴν πάντων τῶν ὄπαδῶν αὐτῶν. Ὁ αὐτὸς δὲ λόγος οὐδαμῶς ἐπιτρέπει ἥμιν τὴν προσθήκην τῶν διαφόρων περὶ αὐτῶν γνωμῶν ἐν διαφόροις συγγράμμασιν, ἀρχαίοις τε καὶ νεωτέροις, ἐκτεθεισῶν. Παρατρέχοντες πάντα ταῦτα, ὅπως εἰς τὰ νεωτερά φθάσωμεν συστήματα, ἐκτιθέμεθα ἐν δλίγοις καὶ νέαν τινὰ σχολὴν, τὴν συμβολικὴν αὐτοῦ,¹ δημοσιευθεῖσῃ τῷ 1819—21.

“Ο Creuzer τὸν πολυθεϊσμὸν ὡς τὴν δημοτικὴν ἐκδήλωσιν τῶν ὑψηλοτέρων θηθικῶν καὶ θρονοκετικῶν ἀληθειῶν, ἥτις ἐσχημάτιζε πρὸ τοῦ Ἀρραώματος ποποιθέσις τῶν πατριαρχῶν, ἐθεώρησε, ἐκδήλωσιν δημως συμβιβασθεῖσαν ταῖς χριστιανίαις ιδέαις. Αἱ καθαραὶ ἀληθειαὶ, κατὰ τὸν Creuzer, ἀνεκοινοῦντο ὑπὸ τύπον μυστηρίου τοῖς μεμυημένοις ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις μυστηρίοις. Ἐρεισθεὶς ἐπὶ βάσεων Αἰκιστα ἀσφαλῶν ὁ Creuzer, στερούμενος ἄλλως τε τῶν φιλολογικῶν μέσων, ἀπερ ἥδηναντο νὰ προφυλάξωσιν αὐτὸν ἀπὸ παρομοίων σφαλμάτων, δὲν διέκρινε τὰς διατηρούμενας συγγενείας τῆς συναλλασθεύσης θρονοκειάς ἐκ τῆς ἀρχικῆς οὗτε τὰς ἀπλᾶς συμπτώσεις καὶ ὄμοιότητας, αἵτινες ὑψίστανται ἐν κοινῇ τινὶ παραδόσεις ὡς ἐκ τῆς ταυτότητος τοῦ ἀνθρωπίου πνεύματος. Τὸν συμβολισμὸν τοῦ Creuzer ἀνήρεσε ὁ Voss *Anlisymbolik*, καὶ ιδίᾳ ὁ σκεπτικὸς Lobeck διὰ τοῦ *Aglaophamus*. Οὕτω τὸ σύστημα τοῦ Creuzer κατέπεσεν.

(Ακολουθεῖ).

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

Ο ΕΝ ΤΟΙΣ “ΗΘΙΚΟΙΣ, ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ*

60. “Ωσπερ τῶν σιτίων ἔστιν ἡ μήδη” αἰματι προσφύεται, μήτε πνεύματι, μηδὲ νεύροις τινὶ τόνον ἥ μυελοῖς προστίθησιν, ἀλλ’ αἰδοῖς παρακινεῖ, κοιλίαν ἔγειρει, καὶ σάρκα ποιεῖ σκληρήν καὶ ὑπούλον· οὕτως ὁ τοῦ κόλακος λόγος οὐδὲν τῷ φρονοῦντι καὶ λογιζομένῳ προστίθησιν, ἀλλ’ ἥδονή τινα τιθασεύων ἔρωτος ἥ θυμούν ἐντείνων ἀγόντον ἥ διερεθίζων φθόνον ἥ φρονήκατος δύγκων ἐμποιῶν ἐπαχθῆ καὶ κενὸν ἥ λύπη συνεπιθρηγῶν ἥ τὸ κακόνθεις καὶ ἀνελεύθερον καὶ ἔπιστον ἀεὶ τις δικθολαῖς καὶ προστήγεται δριμὺ καὶ ψοφοδεές ποιῶν καὶ ὑποπτὸν οὐ δικρεύεται τοὺς πρασέχοντας. Αεὶ γάρ θρομεῖ τινὶ πάθεις καὶ τοῦτο πιστεῖ, καὶ πάρεστι βουθῶνος δικην ἐκάστοτε τοῖς ὑπούλοις καὶ φιλεγμακίνουσι τῆς ψυ-

1) Symbolik and Mythologie der alten völker.

*) “Ἐε ἀριθ. 31, σελ. 605—607.

74. Τῶν τόπων τὰ ὑψηλὰ δυσπρόσοδα καὶ δυσέφικτα γίνεται τοῖς ἐπιβουλέουσι, τὸ δὲ ἐν ψυχῇ νοῦν οὐκ ἔχοντα δι' εὐτυχίαν ἢ δι' εὐφυίαν ὥψος καὶ φρύνημα τοῖς μικροῖς καὶ ταπεινοῖς μᾶλιστα βέσιμόν ἐστι.

75. Παρακελευόμεθα τὸ φίλαυτον ἐκκόπτειν ἔκατον καὶ τὴν οὔησιν· αὕτη γάρ ήμας προσκολακεύουσα μαλακωτέρους ποιεῖ τοῖς θυραίοις κόλαξιν, ὡς ἐπίμους ὄντας. "Ἄν δὲ πειθόμενοι τῷ θεῷ, καὶ τὸ «γνῶθι σκυτόν ὡς ἐκάστῳ τοῦ παντὸς ἀξιόν ἐστι» μαθόντες ἡμας καὶ φύσιν καὶ τροφὴν καὶ παίδευσιν ἔκατῶν ἀναθεωρώμεν ἐλλείψατα μυρία τοῦ καλοῦ καὶ πολὺ τὸ φυύλως καὶ εἰκῇ συμμεμιγμένον ἔχουσαν ἐν πράξεσιν, ἐν λόγοις, ἐν πάθεσιν, οὐ πάντα ρεδίως ἐμπεριπατεῖν τοῖς κόλαξιν ἔκατον παρέζουμεν.

76. Ήμεις πολλὰ πολλαχοῦ τῶν ιδίων αἰσχροῦ, καὶ λυπηρά, καὶ ἀτελῆ, καὶ ἡμαρτημένα καθορῶντες ἀει, φωράσαμεν ἔκατον οὐκ ἐπανιοῦντος φίλου καὶ κατευλογοῦντος δεομένους, ἀλλ' ἐλέγχοντος καὶ παρρησιαζομένου καὶ φέγοντος ήμας ιδίᾳ κακῷς πρήτοντας.

77. Ὁλίγοις ἐκ πολλῶν εἰσιν οἱ παρρησιάζεσθαι μᾶλλον ἢ χαρίζεσθαι τοῖς φίλοις τολμῶντες· ἐν δὲ τοῖς ὅλιγοις οὐθὶς οὐ ρεδίως ἀν εὗροις ἐπισταμένους τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' οἰομένους, ἀν λοιδορῶσι καὶ ψέγωσι, παρρησίᾳ χρῆσθαι.

78. Καθέπερ ἀλλω τινὶ φρυμάκῳ, καὶ τῷ παρρησιάζεσθαι μὴ τυχόντι καροῦ τὸ λυπεῖν ἀχρήστως καὶ ταρκττειν περίεστι καὶ ποιεῖν τρόπον τινὰ μετ' ἀλγηθόνος ὡς ποιεῖ μεθ' ήδονῆς τὸ κόλακεύειν. Βλέπονται γάρ οὐκ ἐπανιούμενοι μόνον ἀκαίρως ἀλλὰ καὶ φεγόμενοι· καὶ τοῦτο μᾶλιστα τοῖς κόλαξιν εὐλήπτους καὶ πλαγίους παραδίδωσιν, ἀπὸ τῶν σφύρων προσάντων καὶ ἀντιτύπων ὥσπερ ἐπὶ τὰ κοῖλα καὶ μαλακὰ δίκην ὅδατος ἀπολισθάνοντας. Διὸ δεῖ τὴν παρρησίαν ἦθει κεκρήσθαι καὶ λόγον ἔχειν ἀρχιρρύντα τὸ ἀγαν καὶ τὸ ἄκρατον αὐτῆς ὥσπερ φωτός, ἵνα μὴ ταραττόμενοι μετ' ἀλγοῦντες ὑπὸ τῶν ἄπαντα μεμφορμέων καὶ πᾶσιν ἐγκαλούντων καταφεύγωσιν εἰς τὴν τοῦ κόλακος σκιάν, καὶ πρὸς τὸ μὴ λυποῦν ἀποστρέφονται.

79. Πάσχων μὲν κακίαν φευκτέον ἐστὶ δι' ἀρετῆς, οὐχὶ διὰ τῆς ἐνχντίας κακίας, ὥσπερ ἔνιοι δοκοῦσιν αἰσχυντηλίαν μὲν ἀνακισχυτίκ φεύγειν ἀγροικίαν δὲ βωμολοχίζει, δειλίας δὲ καὶ μαλακίας ἀπωτάτω τίθεσθαι τὸν τρόπον ἀν ἔγγιστα φρίγωνται λαμψίας καὶ θρασύτητος.

80. Αἰσχρὸν μέν ἐστι κολακείχ περιπεσεῖν διώκοντα τὸ πρός χάριν, αἰσχρὸν δὲ φέγοντα κολακείαν παρρησίας ἀμετρίχ δικρίθειρι· τὸ φιλικὸν καὶ κηδεμονικόν.

81. Φιλικὸν ἡ παρρησία καὶ σεμνόν, ἡ δὲ μέρψις καὶ φίλαυτον καὶ μικρολόγον. "Οθεν αἰδοῦνται τοὺς παρρησιαζομένους καὶ θυμηζούσι, τοῖς δὲ μεμφούμενοις ἀντεγκαλοῦσι καὶ καταφρονοῦσιν.

82. Ὡσπερ 'Περιδῆς ὁ ρήτωρ ἤξιον σκοπεῖν' Αθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρός ἐστιν, ἀλλ' εἰ προϊκα πικρός

οὕτως ἡ τοῦ φίλου νουθεσία καθορεύουσα παντὸς ιδίου πάθους αἰδεστόν ἐστι καὶ σεμνὸν καὶ ἀναντίθλεπτον. "Ἐὰν δὲ δὴ καὶ φανερὸς ἢ τις ἐν τῷ παρρησιάζεσθαι τὰ μὲν εἰς αὐτὸν ἀμφιτήματα τοῦ φίλου κομιδὴ προϊέμενος καὶ ἀπολείπων, ἄλλας δέ τινας αὐτοῦ πλημμελεῖς ἐλέγχων καὶ δάκνων ἐφ' ἑτέροις καὶ μὴ φειδόμενος, ζηλεῖος δὲ τόνος τῆς παρρησίας οὗτός ἐστι, καὶ τὴν γλυκύτητι τοῦ νουθετοῦντος ἐπιτείνων τὸ πικρόν καὶ αὐστηρὸν τῆς νουθεσίας. "Οθεν εὖ μὲν εἰρηται τὸ δεῖν ἐν ταῖς ὄργαις καὶ ταῖς διαφοραῖς ταῖς πρὸς τοὺς φίλους μᾶλιστα πράττειν τι καὶ σκοπεῖν τῶν ἐκείνοις συμφερόντων ἢ πρεπόντων, οὐχ ἡττον δὲ τούτου φιλικὸν ἐστι τὸ παρρησιάζεσθαι καὶ ἀμελεῖσθαι δοκοῦντας αὐτοὺς ὑπέρ ἄλλων ἀμελουμένων παρρησιάζεσθαι καὶ ὑπομημήσκειν.

(Ακολούθη).

ΧΡΙΣΤ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ.

Η ΗΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΤΑΑΝΤΙΔΟΣ.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

ΑΤΑΑΝΤΙΣ.

Τὸ ἐν τῷ Τιμαίῳ χωρίον τοῦ Πλάτωνος, τὸ περὶ τῆς Ἀτλαντίδος πραγματεύμενον, ἐγένετο καὶ γίγνεται τὸ θέμα σπουδαιοτάτων συζητήσεων, παρά τε τοῖς ἀρχαίοις καὶ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσι, τινῶν μὲν παραδεξαμένων τὴν ὑπαρξίν τηῖς νήσου, κατέληξα εἰς τὸ συμπέρασμα μετὰ μεγάλης μου ἐκπλήξεως καὶ λύπης, ὅτι τὰ χωρία τοῦ Πλάτωνος διαστρέφονται ἐπὶ τοσοῦτον ὑπὸ πλειστῶν τῶν τελευταίων τούτων συγγραφέων, ὥστε γὰρ παραδέχωνται οὗτοι τὸν Πλάτωνα ἀντιφάσκοντα ἐν ταῖς περιγραφαῖς αὐτοῦ. "Αλλοι δὲ νομίζοντες ὅτι εὔρον σχέσιν τινὰ διαβόδων χωρίον ἐτέρων συγγραφέων πρὸς ἐκείνα τῶν τοῦ Πλάτωνος, ἐτοποθέτησαν τὴν Ἀτλαντίδα, ὃ μὲν κ. Bailly ἐν Σιδηρίᾳ, ὃ δὲ κ. Moreau ἐν Μαιώτιδι, ἄλλοι ἐν Σουνδίᾳ, Παλαιστίνῃ, νήσῳ Κούνδρῳ, ὃ κ. Berlioux ἐν Ἀφρικῇ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς Τογιωνίδος λίμνης, καὶ ἄλλοι ὑπέθεσαν τὸν νέον κόδημον αὐτὸν ὡς τὴν Ἀτλαντίδα.

Οἱ μόνοι κατ' ἐμὲ διδάσκονται τὴν ἀληθῆ τοποθεσίαν τῆς νήσου—ηπείσου, κατὰ τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ Πλάτωνος εἰσὶν οἱ κ. Gaffarel καὶ Roisel τοποθετοῦντες αὐτὸν ἐν τῇ νῦν Σαργάδοθη Θαλάσσῃ,

*) "Ιδε ἀριθ. 32, σελ. 623-624.